

Ще разгледамъ въпроса за съюзнишка Западна Тракия тъй както се очертава той сега чрѣзъ съобщенията въ пресата.

* * *

Голѣмитѣ нещастия, които постигнаха българския народъ въ послѣднитѣ 6—7 години, се изкупваха до вѣжждѣ съ настаняването на български бѣжанци въ Западна Тракия, която чрѣзъ тѣхъ засили своя български характеръ и се свърза по-яко съ майка България. Но, още не бѣше подписанъ договора на мира въ Ньои отъ нашитѣ делегати и не разрѣшена още политическата сждба на откъснатата отъ България западнотракийска частъ, генералъ Шарпи, командующъ войскитѣ въ Тракия, бѣ издалъ наредба, която опрѣдѣля начина, по който ще се извършва настаняването на бѣжанцитѣ, гърци и турци, получили разрѣшение да се завърнатъ въ страната. Съгласно тая наредба, всички имоти, които сж принадлежали прѣди 1913 година на мѣстни гърци и турци и въ които отпослѣ сж се настанили българи, ще бждатъ възвърнати на тѣхнитѣ първоначални притежатели. Специални комисии за тая цѣль, прѣдседателствувани отъ французки офицери и съ участието на първенци отъ всѣка народностъ (гърци, турци и българи), сж учрѣдени въ Ксанти, Гюмюрджина, Дедеагачъ, Софлу, Димотика и Караачъ, за всѣка една отъ тѣзи околии. Комисиитѣ ще взиматъ рѣшение, слѣдъ като имъ се прѣдставятъ доказателства за правовладѣние или слѣдъ като изслушватъ мѣстнитѣ комитети.

Що се отнася до българитѣ, на които ще бждатъ отнети имотитѣ, които не сж имъ принадле-